

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 35.

28de august 1892.

18de aarg.

Grættet!

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for året, bestalt i forstod. I pakter til en adresse paa over 5 ekस्पt. leveres det for 40 cents, og over 25 ekस्पt. for 35 cents. Til Norge koster det 80 cents.

Benge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende reaktionen af bladet sendes til Rev. E. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Den største skat.

(Med billede.)

Der var engang en konge, som havde et stort land, et prægtigt slot og mange kostbarheder, baade guld og sølv og ædelstene; dog manglede han det vigtigste: en søn, som kunde arve riget og al denne herlighed efter ham. Det var derfor med sorg, at han tænkte paa, hvem der skulde komme til at tage det altsammen i eie efter hans død.

Han var en vis konge og elskede sit folk; han ansaa det derfor som en sag af højeste vigtighed at finde en, som kunde være værdig til at bære kronen, og som ikke alene var en hersker, men ogsaa en fader for sit folk.

Eilfaldt lod han bekendtgjøre vidt og bredt: „Den unge mand, som har den største skat at vise mig, skal blive min efterfølger.“

Kongelige sendebud drog omkring i riget og forkyndte overalt kongens vilje.

Der blev fastsat en bestemt dag, hvorpaa de unge mænd skulde møde frem og vise sine skatte. Og en mængde andre mennesker strømmede selvsølgelig sammen ved denne leilighed, og den store, pragtfulde tronsal var fyldt til trængsel.

I nærheden af tronen stod fire ynglinge og ventede paa kongen; ved siden af dem saaes nogle omhyggelig tildækkede borde. Alles øine rettedes mod disse, og spændt ventede man paa at faa se, hvilke kostbarheder der vilde komme tilsynne.

Høie trompestød forkyndte kongens komme;

herolder skred foran ham og tog plads paa begge sider af tronen. Folket hilste ærbødig sin lange velkommen, hvorpaa der indtraadte dyb taushed.

Paa et blink af kongen traadte den ene yngling frem og højede sig dybt. En tjener bar nærmere det ene bord, og da dækket blev taget bort fra dette, hørtes lydelige beundringsudraab fra alle kanter. Det var en saa pragtfuld samling af guld og ædelstene, at øinene næsten blændedes af glansen.

„Høie herre“, sagde den unge mand, idet et stolt smil gled over hans ansigt, „se denne store skat, som jeg her har udbredt for dine fødder; altsammen tilhører mig. Betragt alle disse herligheder; du skal gaa langt i verden, før du finder deres mage.“

„Du har ret, min søn“, svarede kongen, „mit eget skatkammer kan ikke opvise noget lignende.“

Med smut anstand traadte derefter den anden yngling frem.

„Herre og konge“, sagde han med værdighed, „jeg har intet saadant at opvise. Du, den viseste af alle herskere, ved imidlertid bedst, hvor forgjængelige saadanne skatte er. Jeg har derfor søgt efter saadanne, som ikke med magt eller vold kan røves fra mig. Mine leveaar er endnu ikke mange; men stor er dog de kundskabens skatte, som det er lykkedes mig at erhverve. Se her“, sagde han, idet han tog dækket bort fra det andet bord, „her ligger de største vismænds skrifter; men hvad de har skrevet, er allerede min sjæls eiendom; jeg har lært og tilegnet mig det.“

„Du har gjort et godt valg“, sagde kongen og smilede venlig til ham.

Nu traadte den tredje frem; han bukkede lidt mere flodset; men hans høie, kraftige sikkelse ragede op over de andre.

„Mægtige herfer“, sagde han med klangfuld, mandig stemme. „Herlige skatte er vel baade rigdom og kundskab; men dog er det intet saadant, jeg har at vise dig; det er heller ikke det, som behøves for at styre et

folkt; dertil behøves en kraftig haand og et modigt hjerte."

Medens han talte, havde en tjener taget dækket fra det tredje bord, og det ene seiers-tegn efter det andet kom tilsyne; det var vel noget, som kunde fylde en kjæft kriger eller jæger med beundring.

"Her ser du beviserne paa min styrke og mit mod."

En bifaldsmumlén hørtes fra forsamlingen, og ogsaa kongen gav med et nit sit bifald tilkjende og sagde: "Mod og kraft er skjønne prydelser for en hersker."

Med en stolt følelse traf den unge mand sig tilbage. Mon ikke allerede den høie pris kunde siges at være hans? Hvad skulde den fjerde have, som skulde kunne give ham forrangén? Han stod der jo med tomme hænder.

Ku fik den frem. "Ædle herre", sagde han med rolig befredenhed, "det kan maasse synes dristigt af mig at ville være med paa at beile til den høie pris; jeg har intet saadant som de tre andre at vise dig. Min jordiske eiendom er liden; vistnok elsker jeg kundskab og visdom; men hvad er mine kundskaber i sammenligning med saa mange andres? Min arm er stert, og mit hjerte fuldt af mod; men jeg ved, at saa mangén en anden ogsaa overgaar mig deri. Men hvis du, høie, ædle herre, tillader det, vil jeg alligevel lade min største jordiske stat bringe frem."

"Ja, gjør det, min unge ven", sagde kongen venlig.

Den unge mand gik ud og kom straks efter tilbage haand i haand med en gammel kone.

"Her ser du min trofaste, elskede mor", sagde ynglingen, "en mere opofrende, uegenlyttig kjærlighed end hendes findes der ikke blandt mennesker, og hun er mig dyrebare end al den rigdom, som findes paa jorden."

"Det er sandt, min søn", raabte kongen glad til ham, "den stat, du har vist mig, er dog større end de andres, og du skal være den, der engang skal sætge mig paa tronen."

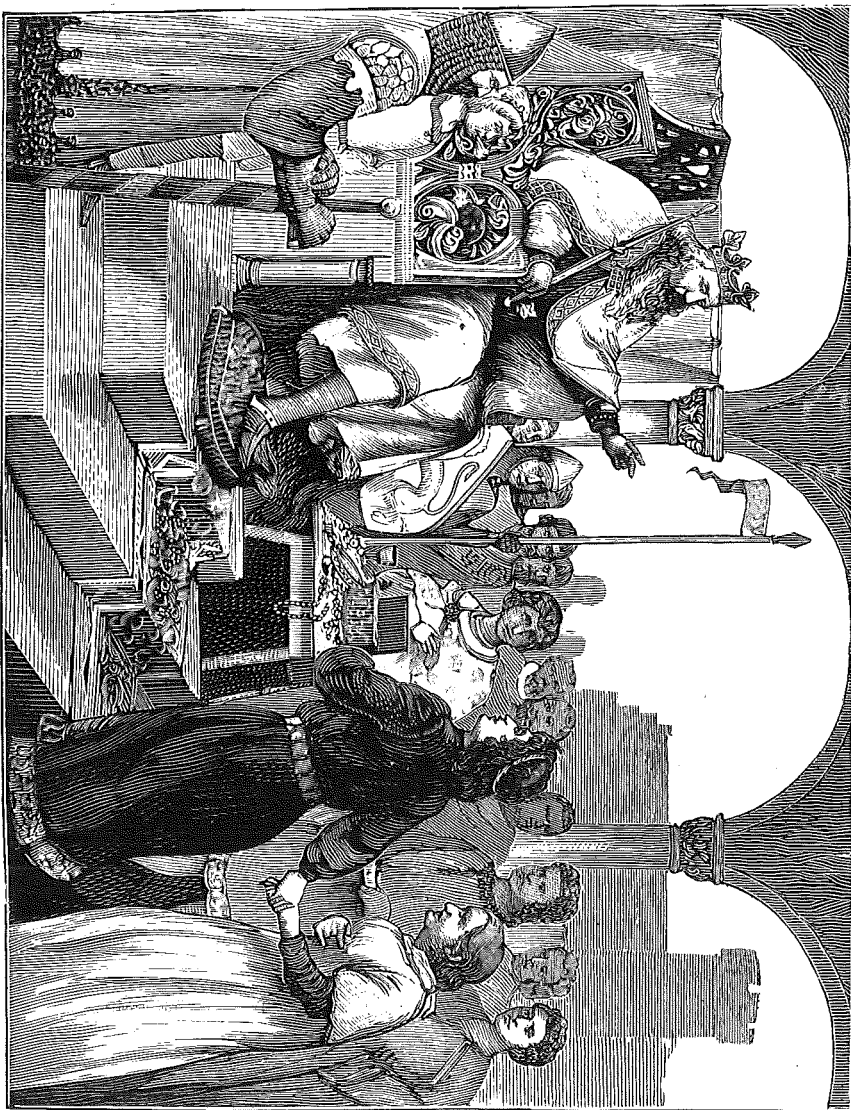
Den fremmede inden dine porte.

(2 Mof. 20, 10).

Fn ung amerikaner, der senere blev et fremragende medlem af de forenede staters senat, studerede et aar ved universitetet i Edinburgh for at uddanne sig videre og havde for dette tidsrum leiet et par værelser hos en familie, der tillige ydede ham fuld kost. Konen i huset var en udmerket kvinde af den gode, gamle slags, og paa den anden side kunde ogsaa studenten gjælde som et mønster paa et ungt menneske; intet under derfor, at leier og vertinde kom godt ud af det med hinanden. Som tiden gik, forekom det dog studenten, at der leirede sig en tung sorgens sky over hans vertindes ansigtstræk, og at skyen tog til fra dag til dag. Inderlig gjerne vilde han have vidst, hvad det var, der trykkede den gode, gamle kone saa haardt. Maasse var hun i pengeforlegenhed. Hun boede jo selv tilleie og kunde formodentlig ikke betale husets eier husleien i rette tid! Studentens første tanke var derfor at tilbyde vertinden sin pung. Dog, da han kjendte stotternes uafhængighedsfølelse, deres utilbøielighed til at tage imod fremmed hjælp, saalænge de endnu selv kan røre en finger, bovede han alligevel ikke saadan uden videre at komme med sit tilbud.

Men en søndag morgen, da vor student netop sad ved sin frokost, kom den gamle kone endnu mere bedrøvet og nedtrykt, end han nogenstunde tidligere havde seet hende, ind paa hans værelse. Det unge menneske blev helt forfærdet over hendes udseende, sprang op fra sin stol og udbrød: "Kjære kone, hvad fattes Dem dog? Dersom De er i pengeforlegenhed, saa staa jeg med den største glæde til Deres tjeneste!"

"Nei", svarede den gamle stotste kvinde, "det er ikke pengeforlegenheder, som pincer mig, unge ven — det er Herrens befaling. De ved jo ligesaa godt som jeg, at det i

Goran kongetronen

En ung tobaksrøger.

det tredje bud heder: „Kom sabbatens dag ihu, at du holder den hellig, baade du og din søn og din datter, din svend og din pige og dit dyr og din fremmede, som er inden dine porte!“ Men nu er De den fremmede, som er inden mine porte, og jeg er Deres medskyldige, naar De ikke helligholder Herrens dag. Jeg tror ikke, at De med frit forfæt vanhelliger hviledagen; men om søndagen faar De altid besøg af adskillige af disse unge herrer, som De studerer sammen med, bliver derved forhindret fra at høre Guds ord og slaar istedet derfor tiden hen med saadanne samtaler, som ikke hjælper et menneske til noget af den velsignelse, som søndagen er bestemt til at give os!“

„Hvad skal jeg da efter Deres mening gjøre?“ spurgte studenten med en alvorlig mine.

„De skal gaa i Guds hus.“

For amerikanske student lod sig ikke dette sige to gange, men besøgte fra den dag af, saalænge han opholdt sig i Edinburgh, regelmæssig hver søndag Herrens hus sammen med sin vertinde, fra hvis ansigt den tunge betyngnings sky nu fuldstændig var forsvunden, og hørte sig velsignelse for sit indvortes menneske ved at høre den kraftige ordets forkynder Dr. McTier, der isøvrigt har gjort sit navn bekendt ved en skildring af John Knox's liv.

Denne brave skotske kvinde handlede allsaar ikke efter Kains ord: „Mon jeg være min broders vogter?“ Men den amerikanske student gav paa sin side heller ikke det svar, som tusender af vore „dannede“ og „udannede“ unge mennesker i lignende tilfælde vilde give: „Hvad kommer det Dem ved?“

(Ved Nicolai Meier.)

Tröst af Luthers katekismus.

In søn af den sidste præfisske krigsminister var bleven saaret i slaget mellem franskmandene og tysserne ved Sedan. Det

var et slemt saar, og de bedste lægers visdom formaade ikke at redde ham fra døden. Hans broder, som hørte om hans stilling, skyndte sig til hans døds seng, og i hans nærværelse fik den saarede Herrens nadver.

Det gjorde et dybt indtryk paa alle, som var nærværende, da den saarede soldat bekendte Luthers forklaring til den anden artikel, som han havde lært i sin katekismus. Med høi røst bad han: „Jeg tror, at Jesus Kristus, sand Gud, født af faderen i evighed, og tillige sandt menneske, født af jomfru Maria, er min herre, som har gjenløst mig fortabte og fordømte menneske, erhverbet og bundet mig fra alle synder, fra døden og djævelens magt, ikke med guld eller sølv, men med sit hellige, dyrebare blod og med sin uskyldige lidelse og død; paa det jeg skal være hans egen og i hans rige leve under ham og tjene ham i evig retfærdighed, uskyldighed og salighed; ligesom han er opstanden fra døden, lever og regjerer i evighed. Det er visseligen sandt!“

Han sagde, at dette var hans bekendelse, paa hvilken han glad vilde dø, og i hvilken han havde fundet frelsen. Den næste dag sagde han farvel til sin fader, og to dage senere døde han i sin brøders arme. Han sov ind i troen paa Jesus og gik til den frelse, som han havde lært at kjende i sin katekismus.

Den sikreste vei.

In fremstaaende kristeligindet dame fortalte engang følgende fra sit eget liv:

En kaptein og eier af et passagerfartøi, som gik fra Baltimore til alle dele af Europa, var paa tilbagereise fra Europa straks før den franske revolution. Blandt de flygtninge, som skyndte sig til de forenede stater, var ogsaa den bekendte fritænter Thomas Paine. Den gamle kaptein var ogsaa en vantro mand, men hans datter, som ledsagede ham, var et oprigtigt Guds barn.

Hendes fader havde taget hende med, som han sagde, forat hun ved at opholde sig en tid i det livsglade Frankrig skulde komme bort fra sin melanfolske religion. Paa tilbagereisen bad kaptainen Thomas Paine tale med pigen og forsøge at fratage hende de religiøse griller. Thomas Paine, som troede, at det skulde blive ham en let sag, nærmede sig den unge pige, idet han sagde paa en venlig maade:

„Som jeg hører, min frøken, er ogsaa De en bekjender af Jesu Kristi religion?“

„Ja, Gud være lobet, det er jeg“, svarede hun, idet hun følte den Helligaands kraft i sig som en følge af en fast be- kjendelse.

„Tillader De mig at gjøre Dem et spørgs- maal, min frøken?“ spurgte Paine.

„Javel, min herre!“

„Da De bekjender Dem at være en til- hænger af nævnte religion, saa venter De vel engang den yderste dom?“

„Tilvisse, min herre!“

„Men antag nu, at denne dag ikke kom- mer, hvad har da Deres unødvendige frygt for denne dag og evigheden, om hvilken De drømmer saa meget, gubnet Dem?“

„Min herre! Først maa jeg underrette Dem om, at jeg slet ikke huser nogen frygt for dommen, da jeg ved Jesus Kristus er bleven forsonet med Gud. Og dernæst turde De tillade mig et spørgsmaal som svar paa Deres. Om bibelen er sandhed, og De alt- saa engang paa den yderste dag skal frem- træde for Guds majestæt, hvorledes skal det da gaa Dem, hr. Paine? Hvorledes skal De kunne fremtræde uden at have modtaget Deres synders forladelse gennem Jesu Kristi blod?“

„Min frøken“, svarede Paine, „dette er et ædelt og sandt svar. Skulde jeg have uret, saa taber jeg alt. Hold fast ved Deres tro, min kjære, unge frøken! Jeg har ikke mere at sige, jeg har ladet mig fange i min egen snare.“

En kongelig tilrettevisning.

Kong Alfonso af Arragonien, som var en god og from mand, hørte med be- drøvelse, at pagerne (de yngste tjenere) ved hans hof ikke mere brugte at læse bordsøn- nen før og efter maaltiderne, og at de ikke mere læste sine morgen- og aftenbønner. Han besluttede at give dem en tilrettevisning.

En dag modtog pagerne en indbydelse fra kongen til at spise middag ved hans eget bord. Henrykte over den hæder, som derved vistes dem, indfandt de sig i spise- salen isørte sine bedste klæder; deres pladse blev dem anviste, og kongen satte sig selv tilbords med sine gæster.

Under maaltidet hændte det nu til alles forbauselse, at en tigger kom ind i salen, og, trods han var baade sfiddet og fillet, gik han lige frem til det kongelige bord, satte sig ned og begyndte, uden at bede om tilladelse, at spise og drikke af hjertens lyst.

Pagerne, som var aldeles forfærdede over mandens opførsel, saa paa kongen og ventede blot paa befaling til at faste den ubudne gæst ud. Men kongen havde selv forordnet, at manden skulde komme ind paa denne maade, og sad ganske rolig, som om intet var paafærde. Tilslidst, da tiggeren havde faaet sig et grundigt maaltid mad, stod han op og gik sin vei, uden saa meget som med et ord eller en mine at have takket kongen for maden.

Da vendte kongen sig til sine pager og sagde: „Nu, hvad synes I om den mand?“

„Deres majestæt“, svarede de alle i mun- den paa hverandre, „vi har aldrig seet no- gen saa raa og uhøflig og utaknemmelig som den tigger.“

Da rejste kongen sig og sagde alvorlig: „Men I har selv været ligesaa utaknem- melige som denne stakkels mand. Hver dag har en konge, langt større end jeg, givet eder føde. Ederes himmelske fader har givet eder alting rigelig; men I har ikke takket ham, I har dag efter dag sat eder tilbords og staaet op uden et øjeblik at tænke paa alle gode gavers giver.“

Det fortælltes, at denne tilrettevisning havde den forønskede virkning paa pagerne.

Grætten!

[Se billedet.]

Hen lille frøken har ikke faaet sin vilje, og derfor er hun fornærmet og grættent, sur og misfornøiet.

Kjender du dig selv igjen, lille læserinde? Har du nogengang lignet denne pige? Eller kanste du aldrig har været grætten? Synes du ikke hun er pen? Jy, hvor stngt det er at se saadanne sure og misfornøiede ansigter! Og hvad udretter man ved at være grætten? Vare at gjøre det kjedeligt baade for sig selv og sine omgivelser og intet andet!

Det lønner sig ikke at være grætten!

En ung tobaksrøger.

[Se billedet.]

Hen unge gut synes, han er bleven stor og voksen, naar han kan stikke en pipe eller cigar i munden og puste ud rigtig vældige røgkyer. Men pas eder for tobaken, gutter! Den indeholder gift, og denne gift har virket ødelæggende paa saamanges helbred. Det er sandt, at mange

voksne ingen skade har af tobak, naar de nyder den med maadehold; men det er ogsaa sikkert, at mange ældre føler, at de ikke har godt af den, og ønsker, at de aldrig havde vænnet sig til den, og for børn er tobaken altid skadelig. Overdreven brug deraf kan saaledes ødelægge den unges sundhed, ja bevirke døden. Saaledes var der i forrige aar i de nordamerikanske fristater omtrent hundrede dødsfald blandt gutter og unge mænd, som man antog, at sterkt cigarrøgning var aarsag i. Saadant er til at tage advarsel af. Lad helst tobaken være hele eders liv; men vent ialfald med den, til I er blevene helt voksne!

Paa reise til himlen.

Under den engelske konge, Henrik VIII's regering, blev to kristne dømt til døden, fordi de bekjendte at tro paa evangeliet. De skulde indbindes i sætte og kastes i Themsen. En af dem sagde da til dommeren:

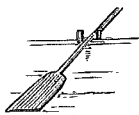
„Min herre, vi er paa reise til himlen, og det er det samme for os, om vi reiser landveien eller søveien.“

Opløsning paa billedgaaden i nr. 33.

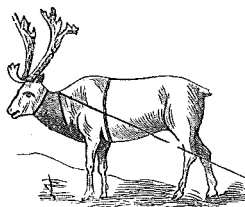
Den engelske konge Richard Løvehjerte var med paa det tredje korstog.

Billedgaade.

V

NE

D

G

D

